

Omkring 1921 var han blevet optaget af andre Interesser end „Social-Demokraten“'s Arbejde. Han drog i Efteraaret 1921 til Reval med en Handelsekspedition, som senere skulde gaa videre til Petrograd. Han havnede i Reval. Denne Ekspedition og hans Deltagelse deri havde ikke det fjerneste med „Social-Demokraten“ at gøre, vi kendte ikke noget til det i Redaktionen. I Reval traf han Russeren Litvinov og sendte saa „Social-Demokraten“ et Interview af denne Mand, som jeg optog, fordi det var interessant og betydningsfuldt i flere Henseender. Han blev voldsomt angrebet paa det Tidspunkt, da dette Interview fremkom, og det ejendommelige er, at netop den Presse, der nu søger at udnytte ham og tage ham til Indtægt imod mig, var paa det Tidspunkt ganske overordentlig forbitret paa ham. Da han kom hjem, fik han i „Social-Demokraten“ Adgang til at forsvare sig og slog Beskyldningerne tilbage, saaledes at den Pressekampagne, der var rejst imod ham, hørte op.

Aaret efter tog han saa til Berlin og grundede der et Korrespondancebureau, hvorfra han sendte Telegrammer og Korrespondancer til skandinaviske Blade. Ikke til „Social-Demokraten“, men til flere Provinsblade og bl. a. til „Politiken“. Det er altsaa kun 2 Aar siden. Jeg saa forleden, at „Politiken“ i en kort Omtale af dette Forhold erklærede, at den hverken vilde bekræfte eller benægte det. Jeg husker ganske tydeligt, at jeg har set saadanne Korrespondancer fra Wulffs Telegrambureau optaget i „Politiken“. Jeg fremhæver det ikke for at sige noget imod „Politiken“, men kun for at vise, at han for et Par Aar siden nød en saadan Anseelse, at et stort Hovedstadsblad, der ikke var socialdemokratisk, optog hans Korrespondancer.

Saa saa jeg ikke noget til ham for Julen 1922. Han maatte det sidste Par Aar være betragtet som udtraadt af „Social-Demokraten“'s Redaktion. Der var en Mand deroppe, som han sagde, han ikke kunde samarbejde med. Da denne Mand nu ikke længere arbejdede ved Bladet direkte i København, vendte han tilbage og kom i Julen 1922 op til mig og sagde, at han meget gerne vilde genansættes ved „Social-Demokraten“. Jeg svarede ham, at i Øjeblikket var det umuligt, vi havde netop paa det Tidspunkt antaget flere nye Medarbejdere. Jeg kan nævne et Par, der netop blev ansat i Efteraarsmaanederne den Gang: Magister Albert Olsen og en Journalist ved Navn Rechendorff, og det vilde paa det Tidspunkt have været fuldkommen umuligt

at give en Mand, der efter et Par Aars Forløb vendte tilbage, nogen Adgang til ved Bladet at kunne tjene, hvad han behøvede.

Saa har jeg fra Julen 1922 kun ganske flygtigt fulgt hans Skæbne. Men for en 14 Dages Tid siden, netop den 12. November, søgte han mig i Socialministeriet. Han var kommet hjem fra Udlandet, fra Paris, hvor han havde været nogle Maaneder, sagde han, og han fortalte mig, at han stod paa fuldstændig bar Bund. Han spurgte mig, om jeg — nu var jeg jo blevet Minister, og han mente, at jeg havde nogen Indflydelse — kunde bidrage til, at han kunde faa en Stilling, og han nævnte først Udenrigsministeriets Pressebureau. Jeg svarede dertil, at det forekom mig ganske umuligt, at han kunde faa en Stilling der, hvis han dermed mente en Embedsstilling eller noget i den Retning. Jeg husker ganske tydeligt, at jeg tog Statskalenderen frem og slog op paa Pressebureauet under Udenrigsministeriet og lod ham se de Navne, der var, det var Poulsen, Ursin og Per Faber. — De Stillinger er besat, men desuden kunde der ikke være Tale om dem, sagde jeg; jeg ved ikke, om der skulde kunne findes Oversættelsesarbejde eller en Sekretær- eller Kontoriststilling eller noget i den Retning, men det tror jeg ikke paa. — Overhovedet gjorde jeg ham opmærksom paa, at i dette Øjeblik er Ministerierne ikke optaget af at antage Folk, men snarere at følge Sparebestræbelserne og søge at indskrænke sig. Jeg har i Sommerens Løb haft Hundreder af Anmodninger om Pladser, men jeg tror, at skønt mit Ministerium for saa vidt er nyt, er den eneste Plads, jeg har haft at besætte, en Budplads i Socialministeriet; ellers har der ingen været. — Ja, sagde han, men ude ved Konsulartjenesten i Udlandet, kunde der ikke være noget? — Det er højst tvivlsomt, for ogsaa der søger vi at indskrænke Personalet, men det er jo ikke udelukket, at der et eller andet Sted kunde være en Plads eller en Stilling for en Mand, der er i Besiddelse af Sprogkundskaber og skriver godt. — Saa sagde han: Ja, det var ham i Grunden det samme, hvad det blev, hvis han blot kunde faa en Stilling. Jeg havde betydet ham, at en Embedsstilling kunde der ikke være Tale om, det vidste jeg var udelukket. Det var det, han spurgte mig om. Under Samtalen sagde jeg: „Naar du — vi er dus fra gammel Tid —, naar du kommer fra Udlandet, naar du har været i Paris, kunde du saa ikke tænke dig derudefra at sende nogle Korrespondancer eller Telegrammer til „Social-Demokraten“?“ — Jo, det kunde han godt tænke sig. — Det